

Setembre cultural | | Actualitzat el 25/10/2021 a les 21:57

'DIY Sex', 'The Blue Bed' i 'La historia de todas nosotras', curts guanyadors del Festival Protesta 2021

Gairebé 2.000 persones han passat pel Protesta durant els nou dies de festival | La temàtica central del festival ha estat la dels privilegis

Foto de família de guanyadors, jurat i organització a la festa final del Protesta | Jordi Casas

El Protesta, festival internacional de cinema de crítica social, va tancar la seva novena edició celebrant la recuperació de la presencialitat amb una festa de lliurament de premis a L'Atlàntida de Vic. Durant 9 dies s'han pogut veure 11 llargmetratges, dels quals tres han estat estrenes a l'estat espanyol i un estrena a Catalunya: *Shadow Game*, *Wake up on Mars*, *Taming the Garden*, *End of the line* i *100UP*. També s'han pogut veure els 20 curtsmetratges seleccionats, 10 de la selecció oficial i 10 de la no competitiva. Més de 120 persones han participat en les maratons de curtsmetratges on han pogut votar les creacions a concurs. Ha estat l'any amb més participació a les sessions de curtsmetratges.

A la gala d'entrega de premis s'hi va poder veure un espectacle experimental de projecció i electrònica *Birdwatching*, a càrrec dels maresmenecs FRAU produccions amb la música electrònica de Letung. L'osonenc Godai Garcia va ser l'encarregat de conduir l'acte que va tenir com a eix central la reflexió entorn als privilegis.

El jurat, encarregat de decidir els dos premis al millor curtmetratge documental i al millor curtmetratge de ficció, ha estat format per Montserrat Armengou, directora del *Sense Ficció* de TV3; Teresa Turiera-Puigbo, periodista i documentalista; Pol Galofre, graduat en cinema i audiovisual, activista trans i feminista; Jofre Font, periodista cultural; Xavier Lezcano, director de l'Americana Film Fest, i Magda Puig, creadora escènica i visual.

Video: 347492308

Montserrat Armengou va ser l'encarregada d'entregar el premi al millor curtmetratge documental per *DIY Sex*, de Juno Álvarez, María Lorente, Mariona Vázquez i Yaiza de Lamo, que s'ha endut el premi de 1.000 euros al millor curtmetratge documental i ha estat escollit pel «treball d'aquest màster en teoria i pràctica de la UAB pel ritme, llenguatge fresc i la mirada amb humor a l'hora de reflexionar sobre el porno *mainstream*, en un moment on l'accés al porno cada vegada baixa més de d'edat -8-9 anys accés involuntari- i les conseqüències en la violència masclista que vivim com una plaga creixent».

Pol Galofre va ser l'encarregat d'entregar el premi al curtmetratge de ficció per *The Blue Bed*, producció iraniana de la directora Alireza Kazemipour escollida, segons el jurat, per un guió que ha anat filant diversos temes tan dispars i interessants que mantenen l'atenció del públic en tots els moments. Sumat a una factura tècnica fantàstica, i un treball actoral molt fi, un premi també dotat amb 1.000 euros.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=m-O2A5Lbs1w>

El jurat també ha volgut fer una menció a *La història de todas nosotras*, d'Itxaso Díaz, que denuncia la vulneració de drets de les dones que encara no poden avortar legalment a molts països, especialment les que paguen amb penes de 30 i 40 anys de presó el fet d'haver tingut complicacions obstètriques amb resultat de mort del nadó.

El públic, amb les seves votacions, ha atorgat el premi de 500 euros a *La historia de todas nosotras*, d'Itxaso Díaz. Un total de 130 persones han participat en la votació dels curtmetratges. I la menció de l'organització, sense dotació econòmica, ha estat concedida a *Candela*, de Marc Riba i Anna Solanas. Per abordar una temàtica que segurament toca de prop a moltes persones, i pel treball preciosista que transmet gran sensibilitat i tendresa tot i mostrar la cara més crua de fer-se gran, la soledat.

Video: 417558354

Els premis amb dotació econòmica es reparteixen en 75% per l'equip del curtmetratge i un 25% que s'entrega directament a l'entitat, associació o projecte que les persones guanyadores decideixin.

Enguany, amb el canvi d'imatge gràfica del festival també s'ha fet un canvi en els trofeus entregats que han estat elaborats per Lluís Trescatorze utilitzant una impressora 3D i utilitzant un material procedent de recursos naturals principalment el blat de moro.

Nou dies per parlar de privilegis i recuperar els espais físics de trobada

El divendres 15 d'octubre, a L'Atlàntida de Vic, les humoristes Ana Polo i Oye Sherman, inauguraven el festival amb un monòleg per pensar i repensar els privilegis i acte seguit estrenar el documental de les directores Eefje Blankevoort i Els van Driel, *Shadow Game*. Una pel·lícula que evidenciava el privilegi de l'origen a través de la història de diferents joves migrants que intenten arribar a Europa.

Oye Sherman i Ana Polo a l'espectacle d'inauguració del Festival Protesta 2021 Foto: Oriol Clavera

El primer cap de setmana es van projectar deu curtsmetratges de la selecció no competitiva, i un Vermut Pro amb festivals de cinema social de Catalunya, «Festival de cinema amb mirada social: cap a on anem?», on van assistir representants de diferents festivals de Catalunya.

El diumenge 17 unes setanta persones van assistir al vermut «Ozona de Privilegis» a la Fàbrica del Somnis amb col·lectius de la comarca i moderat per Sara Blázquez i amb interludis musicals de Carpa Negra. Els convidats van ser Yusra El Mansouri, d'UCFR Osona; Toni Iborra, de Càrnies en Lluita; Maria Saladich, de l'Ortiga Feminista i Esgarriades, i Sergi Solà, del Grup de Defensa de Ter. L'activitat es va organitzar conjuntament amb La Clota i Setembre, i es podrà recuperar en format podcast a l'espai de Ràdio Clota a Setembre.

Un moment de l'acte «Ozona de Privilegis», coorganitzat per Setembre i La Clota

«Masculinitat i jerarquia social» va ser l'activitat central del festival del divendres 22 al Casino de Vic i va acollir un centenar de persones. La conversa entre Pol Galofre, activista trans i feminista, i el ballarí Eloi Martin, va explorar els marcs de la masculinitat i va posar de manifest «la necessitat de deixar d'educar homes i no homes per educar persones, diverses plurals i desencallades. Un món on deixem de considerar la masculinitat com el desitjable, i la reconeguem com el que és: un espai tòxic que protegeix un privilegi».

#ProtestaJove, una primera sessió amb joves i instituts

Un dels objectius del Festival Protesta és remoure les consciències als més joves i sensibilitzar nous públics. Amb aquest objectiu es va projectar *Shadow Game*, el dilluns 18 d'octubre a L'Atlàntida, amb alumnes de filosofia de 4t d'ESO, i 1r i 2n de batxillerat dels tres instituts públics de Vic -Jaume Callís, La Plana i IES Vic- i els alumnes del PCI.

És la primera vegada que des del Protesta es fan aquest tipus de projeccions per a públic adolescent, que prèviament treballen la temàtica a l'aula, i participen després de la pel·lícula fent aportacions i debatent. L'activitat s'ha realitzat gràcies a la col·laboració amb el Consell de Cooperació Local de Vic i els instituts participants, i és una de les branques que es vol seguir impulsant i treballant amb les escoles i instituts per l'abordatge de temàtiques socials a través del cinema i en el context del Festival Protesta.

Una de les projeccions amb alumnes dels instituts de Vic, una de les novetats del Protesta d'aquest any

Aquest any dues de les estrenes del festival abordaven la temàtica de les migracions i les seves causes des de mirades molt joves amb protagonistes que són infants i adolescents. És el cas de *Shadow Game* i de *Wake up on Mars*, un documental sobre una família de Kosovo arribada a Suècia on les seves dues filles entren en estat de coma per culpa de l'anomenada síndrome de la resignació. Un estat causat per un patiment extrem i la por a tornar-lo a patir a causa d'una notificació de retirada del permís de residència. Aquests dos documentals van apropar el públic a les situacions de trauma migratori des d'una mirada menys coneguda.

Paritat en tots els àmbits del Festival i temàtiques diverses

El Festival Protesta ha buscat la mirada feminista des dels inicis. Des de la sisena edició que hi ha paritat als llargmetratges i al jurat. Aquest any, per primera vegada també es va assolir en la selecció de curtmetratges, una novetat que des de l'organització s'ha celebrat molt. La selecció de llargmetratges es escollida des de l'organització del festival però al concurs de curts la selecció es fa entre les propostes presentades i el percentatges d'homes i dones és molt diferenciat.

Aquest any però ha passat, i aquest és un indicador que alguna cosa s'està començant a moure també en el món del cinema i les produccions audiovisuals.

Un fotograma de la pel·lícula 'Gunda', que s'ha projectat al Festival Protesta

En els llargmetratges projectats s'han tractat temes com l'abús de poder i l'antropocentrisme a *Taming the Garden*; la vida dels animals en granges sostenibles amb i la pregunta de si hem de seguir menjant carn, amb *Gunda*; lluites indígenes contra corporacions amb *End of the line*; la vitalitat i les ganes de viure de persones amb més de 100 anys a *100Up*; la controvèrsia del debat sobre el retorn de les dones vinculades a Estat Islàmic a, *El Retorn, la vida després de l'ISIS*; les situacions dels infants en famílies desestructurades a causa de l'alcoholisme a *Sweet Thing*, o el retorn als 90 amb *Barrio*, un clàssic projectat conjuntament amb el Cineclub.

Posant la mirada cap als 10 anys

El Protesta neix de la creença de la potencialitat transformadora del cinema i en l'espai de reflexió que generen els festivals de cinema. Per això fer deu anys es considera molt important i es vol celebrar fent «un Festival amb majúscules». Per tota la trajectòria, els milers de persones que han pogut veure projeccions sense sortida comercial i han participat de xerrades, tallers o presentacions sobre temàtiques com el feminisme, el control de la tecnologia, el gènere o els privilegis.